

Csajka Gábor Cyprian

Hard-Kier, 1998

1

valaha a te lábadon állt a világ
lelkem gazdája, konok öreganyám
legszívesebben a gyűlevész kontyodból
nézegettem volna kifelé, onnét
csapódni el kalandba, kéjbe
üres ólba; megint úgy fájnak
a csontjaim
mint mikor nőttem még
s az eszem, gyöngé
szög, nem bír megtartani

2

veszettül ugatnak a kutyák
a gyomromba a hátamon át
valaki jön
de nem megyek elé
hallgatom a véretem a
cigaretbán
fölhúzott lábakkal ülök
befordul az ajtó
légy spórol a huzaton
kifelé

3

nem felejtettem semmit, még
az eltartó gyávaságaidat is
szeretem, tiszta, józan hasadon
a kaszabolást; téged egy százéves
csecsemő hágdos, én a vén
halál lányát nyalom
ki-ki a maga bőrén át forgat
odavaló szennyet
szorgalmat; „vagy még?”
vagyok

4

villanszerelés közben nem rázza szét
az ember figyelmét a belső
feszültség
életét menti a csapzott
kántor, lakatlan egyház
a lelke, háta
a kávé kioldja hiányzó
ízét, nem rontottam el, él
ég a körte
reped az arc, az ábra

5

nincs erőm dolgozni házon
pokoltanyán
túl a bolond szomszéd nősténye
műveli a földet
kapál, nyög, látszik
szidja a férgeket
a csenevész kedvemet kapárod
zsíros, rút erőd
arcán örökség
világvigyor

*a bolond Imrével járom az erdőt
szépen húz, vezet, mint egy
könnyű traktor; fácántoll kéklík
a málladékon
hátranéz, fölszedem-e
nem cipelünk semmit, mondom
pedig már mindenestül odébb
vagyunk, megáll pisilni, pisilek
vele, a fordulóig egyre jobb
lesz, üresség naphátszéllel*

*van erőm, érzem, hogy van
még, mondom ügyetlenül
a szemedbe
ne kávéztass és ne lelkesedj
többet, suvassz másra apai
rongyot, természetet
az egész kegyetlen népművészeted
meddőséged és minden kutyád
és ne hiányozz, az kínozzon már csak
ami vár*

*mostanában egyre többször vetkőzöm
meztelenre
kábán, eszméletlenül
egyre könnyebben megtörténik
hogy nincs rajtam semmi
mintha már utoljára lennék
és mintha azonnal le kéne
adnom: kezemben ruhacsomó
nem tudom, minek a nyers egyenlege
rettegés szája, koraéj*